

Čujem kišu kako mi šapuće
Sve te tužne i puste priče
A u svakoj priči jedna kap strada.
Zar kiši nije dovoljno da samo tiho pada?

I čujem kišu kako mi priča priču
Da netko prosjaku ostavlja siću.
Kako svi negdje žure i jure
Kao ludo gonjeni od smrtne ure.

Nikoga nema
Da njezine predivne čuje priče...
I tako kap po kap Dobrišin ona tka slap.

I nema je više!
Uzalud joj da svoje divne priče piše
Jer gluho je i nijemo ovozemaljsko biće.

Mateo Ljubojević, 2. razred

Mentorica i školska knjižničarka: Zrinka Hrvoić Dukić
Upravna škola Zagreb